

Драгомиръ. тогава единъ отъ насъ трѣбва да изчезне. /Вади ножъ отъ ножницата си. /

Влад. /Неволно хваща ножницата му /

Драг. Защищавай се като воинъ, а не като баба!

Влад. /Одръпва се. Дири ножницата си и приближавайки вратата, отваря я и избѣгва /

Драг. Негодникъ! /Цитва педирѣ му / Змия коварна! /Приближава вратата, ала Мара го присрѣща и той се спира. /

XX

Мара. /Очудена го гледа съ ножа въ рѣка /

Драг. /Скрива ножа си. /

Мара. Какво е това? /Спуца се, прѣгрѣца го /

Драг. Мило дѣте!

Мара. /Задъхана, неможе да се свърземе, гали рѣката му /

Драг. На тебе дължи живота си той.

Мара. /Недочула го / Гдѣ не те дирехъ, като разбрахъ, че си тука! Да си тукъ и да не дойдемъ при мене!

Драг. Оце кога пристигнихъ прага на палата --- първото ми желание бѣше --- тебе да прѣгърна, Мара, но.....

Мара. Боже мой! Ти си при мене! Ти си пакъ читавъ и здравъ! Соколе мой, твоята дѣсница е тъй ~~силна~~ модна и нѣжна! Ничия неприятелска стрѣла не е докоснала моя слазенъ соколъ!

Драг. Да мило същестие! Неприятелската стрѣла ^{та}непосмѣда засѣгне нито края на ~~моята~~ моята дрѣха, не хората съ които раме до раме трѣбваше да се боря противъ нашия пѣкленъ врагъ се опитаха да умъртвятъ душата ми.

Мара. Да не би Владиславъ.

Драгом. И той, и.....

Мара. /Сѣпнатата държи рѣдѣтъ му и го гледа съ умилѣние / Защо говоришъ тъй? Какво има?

Драг. По добрѣ нека забравимъ това. Нека..... /Отпуда на гърди глава и нѣжно гали косата ѝ /

Дълго мълчание.

Мара. /Вченкала прѣсти въ косата му, гали съ друга рѣка ~~чело~~ чело му / По усмивка се нали?

Драг. О мило същестие! О единичка моя радост!

Мара. Само кога съмъ до тебъ --- чувствувамъ, че живота е усмивка; Само когато твоя погледъ е ведъръ --- за мене небето се прояснява.